

LEGE nr. 4 din 4 aprilie 1953 (*republicată*)(*actualizată*)

CODUL FAMILIEI

(actualizată până la data de 16 iulie 2008*)

EMITENT: MAREA ADUNARE NAȚIONALĂ

Codul familiei a fost adoptat prin LEGEA nr. 4 din 4.04.1956 și republicat în B. Of. nr. 13 din 18.04.1956.

Lucrarea reda textul republicat cu modificările ce i s-au adus prin DECRETUL nr. 779/1966 (B. Of. nr. 64 din 8.10.1966), LEGEA nr. 3/1970 (B. Of. nr. 70 din 25.06.1970), DECRETUL nr. 174/1974 (B. Of. nr. 108 din 1 august 1974), LEGEA nr. 11 din 31 iulie 1990, LEGEA nr. 48 din 16 iulie 1991 și LEGEA nr. 59/1993 (M. Of. nr. 177 din 26 iulie 1993).

În această formă a LEGII nr. 4 din 4 aprilie 1953 republicată sunt introduse modificările și completările aduse de ORDONANȚA DE URGENȚĂ nr. 25 din 9 iunie 1997 abrogată de LEGEA nr. 273 din 21 iunie 2004; LEGEA nr. 23 din 26 ianuarie 1999; LEGEA nr. 272 din 21 iunie 2004; LEGEA nr. 288 din 29 octombrie 2007; DECIZIA nr. 755 din 24 iunie 2008.

ART. 1

În România statul ocrotește căsătoria și familia; el sprijină, prin măsuri economice și sociale, dezvoltarea și consolidarea familiei.

Statul apara interesele mamei și copilului și manifesta deosebita grija pentru creșterea și educarea tinerei generații.

Familia are la baza căsătoria liber consimțită între soți.

În relațiile dintre soți, precum și în exercițiul drepturilor fata de copii, bărbatul și femeia au drepturi egale.

Drepturile părintești se exercita numai în interesul copiilor.

ART. 2

Relațiile de familie se bazează pe prietenie și afecțiune reciprocă între membrii ei, care sunt datori sa-si acorde unul altuia sprijin moral și material.

TITLUL I

Căsătoria

CAP. I

Încheierea căsătoriei

ART. 3

Numai căsătoria încheiată în fata delegatului de stare civilă*1) da naștere drepturilor și obligațiilor de soți prevăzute în prezentul cod.

ART. 4

Vârsta minimă de căsătorie este de optsprezece ani.

Pentru motive temeinice, minorul care a împlinit vârsta de șaisprezece ani se poate căsători în temeiul unui aviz medical, cu încuviințarea părinților săi ori, după caz, a tutorelui și cu autorizarea direcției generale de asistență socială și protecția copilului în a cărei rază teritorială își are domiciliul.

Dacă unul dintre părinți este decedat sau se află în imposibilitate de a-și manifesta voința, încuviințarea celuilalt părinte este suficientă.

Dacă nu există nici părinți, nici tutore care să poată încuviința căsătoria, este necesară încuviințarea persoanei sau a autorității care a fost abilitată să exercite drepturile părintești.

ART. 5

Este oprit sa se căsătorească bărbatul care este căsătorit sau femeia care este căsătorită.

ART. 6

Este oprită căsătoria între rudele în linie dreapta, precum și între cele în linie colaterală până la al patrulea grad inclusiv.

Pentru motive temeinice, căsătoria între rudele în linie colaterală de gradul al patrulea poate fi încuviințată de Comitetul executiv al Consiliului popular al municipiului București sau al județului*2) în cuprinsul căruia cel care cere aceasta încuviințare își are domiciliul.

ART. 7

Este oprită căsătoria:

a) între cel care înfiatza sau ascendenții lui, de o parte, și cel înfiat ori descendenții acestuia, de alta;

b) între copiii celui care înfiatza, de o parte, și cel înfiat sau copiii acestuia, de alta;

c) între cei înfițați de aceeași persoana.

Pentru motive temeinice, căsătoria între persoanele prevăzute la lit. b) și c) de mai sus poate fi încuviințată potrivit dispozițiilor art. 6 alin. 2.

ART. 8

În timpul tutelei, căsătoria este oprită între tutore și persoana minora ce se afla sub tutela sa.

ART. 9

Este oprit să se căsătorească alienatul mintal, debilul mintal, precum și cel care este lipsit vremelnic de facultățile mintale, cât timp nu are discernământul faptelor sale.

ART. 10

Căsătoria nu se va încheia dacă viitorii soți nu declara că și-au comunicat reciproc starea sănătății lor. În cazul în care, prin lege specială, este oprită căsătoria celor suferinzi de anumite boli, se vor aplica dispozițiile acelei legi.

ART. 11

Căsătoria se încheie în fața delegatului de stare civilă al Consiliului popular al comunei, orașului, municipiului sau sectorului municipiului București*1), în cuprinsul căruia se afla domiciliul sau reședința oricărui dintre viitorii soți.

ART. 12

Cei care vor să se căsătorească vor face, personal, declarația de căsătorie la serviciul de stare civilă la care urmează să se încheie căsătoria.

Dacă unul dintre viitorii soți nu se afla în localitatea unde urmează să se încheie căsătoria, el va putea face declarația de căsătorie în localitatea unde se afla, la serviciul de stare civilă, care o va transmite, din oficiu și fără întârziere, serviciului de stare civilă competent pentru încheierea căsătoriei.

ART. 13

În declarația de căsătorie, viitorii soți vor arăta că nu există nici o piedică legală la căsătorie. Odată cu declarația de căsătorie, ei vor prezenta dovezile cerute de lege.

ART. 13¹

În aceeași zi cu primirea declarației de căsătorie, ofițerul de stare civilă va dispune publicarea acesteia, prin afișarea în extras, într-un loc special amenajat, la sediul primăriei unde urmează să se încheie căsătoria.

Extrasul din declarația de căsătorie va cuprinde, în mod obligatoriu: data afișării, datele de stare civilă ale viitorilor soți, precum și înștiințarea că orice persoană poate face opunere la căsătorie, în termen de 10 zile de la data afișării.

ART. 14

Orice persoana poate face opunere la căsătorie, dacă exista o piedica legală ori dacă alte cerințe ale legii nu sunt îndeplinite.

Opunerea la căsătorie se va face numai în scris, cu arătarea dovezilor pe care ea se întemeiază.

ART. 15

Delegatul de stare civilă va refuza sa constate încheierea căsătoriei dacă, în temeiul verificărilor ce este dator sa facă, al opunerilor primite sau al informațiilor ce are, găsește ca cerințele legii nu sunt îndeplinite.

ART. 16

Căsătoria se încheie prin consimțământul viitorilor soți. Aceștia sunt obligați sa fie prezenți împreună, însoțiți de doi martori, la sediul primăriei, pentru asi da consimțământul personal și în mod public în fata ofițerului de stare civilă.

ART. 17

Ofițerul de stare civilă, luând consimțământul viitorilor soți, va întocmi, de îndată, în registrul actelor de stare civilă, actul de căsătorie, care se semnează de către soți, de cei doi martori și de către ofițerul de stare civilă.

ART. 18

Căsătoria nu poate fi dovedită decât prin certificatul de căsătorie, eliberat pe baza actului întocmit în registrul actelor de stare civilă.

CAP. II

Nulitatea căsătoriei

ART. 19

Este nulă căsătoria încheiată cu încălcarea dispozițiilor prevăzute la art. 4, 5, 6, 7 lit. a), art. 9, 13¹ și 16.

ART. 20

Căsătoria încheiată împotriva dispozițiilor privitoare la vârsta legală nu va fi declarata nulă dacă, între timp acela dintre soți care nu avea vârsta cerută pentru căsătorie a împlinit-o ori dacă sotia a dat naștere unui copil sau a rămas însărcinată.

ART. 21

Căsătoria poate fi anulată la cererea soțului al cărui consimțământ a fost viciat prin eroare cu privire la identitatea fizica a celuilalt soț, prin viclenie sau prin violenta.

Anularea căsătoriei din aceste cauze poate fi cerută de cel al cărui consimțământ a fost viciat, în termen de șase luni de la încetarea violenței ori de la descoperirea erorii sau a vicleniei.

ART. 22

În cazul în care soțul unei persoane declarate moartă s-a recăsătorit și, după aceasta, hotărârea declarativă de moarte este anulată, căsătoria cea nouă rămâne valabilă.

Prima căsătorie este desfăcută pe data încheierii noii căsătorii.

ART. 23

Soțul care a fost de buna-credința la încheierea căsătoriei, declarata nulă sau anulată, păstrează, pana la data când hotărârea instanței judecătorești rămâne definitivă, situația unui soț dintr-o căsătorie valabilă.

Declararea nulității căsătoriei nu are nici o urmare în privința copiilor, care își păstrează situația de copii din căsătorie.

ART. 24

În cazul prevăzut în art. 23 alin. 1 cererea de întreținere a soțului de buna-credința și raporturile patrimoniale dintre bărbat și femeie sunt supuse, prin asemănare, dispozițiilor privitoare la divorț.

Tot astfel, în cazul prevăzut în art. 23 alin. 2 se vor aplica, prin asemănare, dispozițiile prevăzute la divorț, în ce privește drepturile și obligațiile dintre părinți și copii.

CAP. III Efectele căsătoriei

Secțiunea I Drepturile și obligațiile personale ale soților

ART. 25

Bărbatul și femeia au drepturi și obligații egale în căsătorie.

ART. 26

Sotii hotărăsc de comun acord în tot ce privește căsătoria.

ART. 27

La încheierea căsătoriei, viitorii soți vor declara, în fata delegatului de stare civilă*1), numele pe care s-au învoit să-l poarte în căsătorie.

Sotii pot să-și păstreze numele lor dinaintea căsătoriei, să ia numele unuia sau altuia dintre ei sau numele lor reunite.

ART. 28

Sotii sunt obligați să poarte în timpul căsătoriei numele comun declarat.

Dacă sotii s-au învoit să poarte în timpul căsătoriei un nume comun și l-au declarat la încheierea căsătoriei potrivit dispozițiilor art. 27 din codul de fata, fiecare dintre soți nu va putea cere schimbarea acestui nume, pe cale administrativă, decât cu consimțământul celuilalt soț.

Secțiunea a II - a

Drepturile și obligațiile patrimoniale ale soților

ART. 29

Sotii sunt obligați să contribuie, în raport cu mijloacele fiecăruia, la cheltuielile casniciei.

ART. 30

Bunurile dobândite în timpul căsătoriei, de oricare dintre soți, sunt, de la data dobândirii lor, bunuri comune ale soților.

Orice convenție contrară este nulă.

Calitatea de bun comun nu trebuie să fie dovedită.

ART. 31

Nu sunt bunuri comune, ci bunuri proprii ale fiecărui soț:

- a) bunurile dobândite înainte de încheierea căsătoriei;
- b) bunurile dobândite în timpul căsătoriei prin moștenire, legat sau donație, afară numai dacă dispunătorul a prevăzut ca ele vor fi comune;
- e) bunurile de uz personal și cele destinate exercitării profesiei unuia dintre soți;
- d) bunurile dobândite cu titlu de premiu sau recompensa, manuscrisele științifice sau literare, schițele și proiectele artistice, proiectele de investiții și inovații, precum și alte asemenea bunuri;
- e) indemnizația de asigurare sau despăgubirea pentru pagube pricinuite persoanei;
- f) valoarea care reprezintă și înlocuiește un bun propriu sau bunul în care a trecut aceasta valoare.

ART. 32

Sotii răspund cu bunurile comune pentru:

- a) cheltuielile făcute cu administrarea oricărui dintre bunurile lor comune;
- b) obligațiile ce au contractat împreună;

c) obligațiile contractate de fiecare dintre soți pentru împlinirea nevoilor obișnuite ale casniciei;

d) repararea prejudiciului cauzat prin însușirea de către unul dintre soți a unor bunuri proprietate publică, dacă prin aceasta au sporit bunurile comune ale soților.

ART. 33

Bunurile comune nu pot fi urmărite de creditorii personali ai unuia dintre soți.

Cu toate acestea, după urmărirea bunurilor proprii ale soțului debitor, creditorul sau personal poate cere împărțirea bunurilor comune, însă numai în măsura necesară pentru acoperirea creanței sale.

În acest din urmă caz, bunurile atribuite prin împărțire fiecărui soț devin proprii.

ART. 34

Creditorii vor putea urmări și bunurile proprii ale soților, însă numai după urmărirea bunurilor comune.

ART. 35

Sotii administrează și folosesc împreună bunurile comune și dispun tot astfel de ele.

Oricare dintre soți, exercitând singur aceste drepturi este socotit ca are și consimțământul celuilalt soț. Cu toate acestea, nici unul dintre soți nu poate înstrăina și nici nu poate greva un teren sau o construcție ce face parte din bunurile comune, dacă nu are consimțământul celuilalt soț.

ART. 36

La desfacerea căsătoriei, bunurile comune se împart între soți, potrivit învoielii acestora. Dacă sotii nu se învoiesc asupra împărțirii bunurilor comune, va hotărî instanța judecătorească.

Pentru motive temeinice, bunurile comune, în întregime sau numai o parte dintre ele, se pot împărți prin hotărâre judecătorească și în timpul căsătoriei. Bunurile astfel împărțite devin bunuri proprii. Bunurile neîmpartite, precum și cele ce se vor dobândi ulterior, sunt bunuri comune.

CAP. IV

Desfacerea căsătoriei

ART. 37

Căsătoria încetează prin moartea unuia dintre soți sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre ei.

Căsătoria se poate desface prin divorț*1).

ART. 38

Instanța judecătorească poate desface căsătoria prin divorț atunci când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.

Divorțul poate fi pronunțat și numai pe baza acordului ambilor soți, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) până la data cererii de divorț a trecut cel puțin un an de la încheierea căsătoriei și

b) nu există copii minori rezultați din căsătorie.

Oricare dintre soți poate cere divorțul atunci când starea sănătății sale face imposibilă continuarea căsătoriei.

La soluționarea cererilor accesorii divorțului, referitoare la încredințarea copiilor minori, obligația de întreținere și folosirea locuinței, instanța va ține seama și de interesele minorilor*1).

ART. 39

Căsătoria este desfăcută din ziua când hotărârea prin care s-a pronunțat divorțul a rămas irevocabilă.

Fata de cel de-al treilea, efectele patrimoniale ale căsătoriei încetează de la data când s-a făcut mențiune despre hotărârea de divorț pe marginea actului de căsătorie sau de la data când ei au cunoscut divorțul pe alta cale.

ART. 40

La desfacerea căsătoriei prin divorț, sotii se pot invoii ca soțul care, potrivit art. 27, a purtat în timpul căsătoriei numele de familie al celuilalt soț, sa poarte acest nume și după desfacerea căsătoriei.

Instanta judecătorească va lua act de aceasta învoiala prin hotărârea de divorț. Instanta, pentru motive temeinice, poate sa încuviințeze acest drept chiar în lipsa unei învoielii între soți.

Dacă nu a intervenit o învoiala sau dacă instanța nu a dat încuviințarea, fiecare dintre foștii soți va purta numele ce avea înainte de căsătorie.

ART. 41

Pana la desfacerea căsătoriei în condițiile prevăzute de art. 39, sotii își datorează întreținere.

Soțul divorțat are dreptul la întreținere, dacă se afla în nevoie din pricina unei incapacități de munca survenite înainte de căsătorie, ori în timpul căsătoriei; el are drept la întreținere și atunci când incapacitatea se ivește în decurs de un an de la data desfacerii căsătoriei, însă numai dacă incapacitatea se datorează unei împrejurări în legătura cu căsătoria.

Întreținerea datorată potrivit dispozițiilor alin. 2 poate fi stabilită pana la o treime din venitul net din munca al soțului obligat la plata ei, potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui ce urmează a o plati. Aceasta întreținere, împreună cu întreținerea datorată copiilor, nu va putea depăși jumătate din venitul net din munca al soțului obligat la plata.

Când divorțul este pronunțat numai din vina unuia dintre soți, acesta nu va beneficia de prevederile alin. 2 și 3 decât timp de un an de la desfacerea căsătoriei.

În toate cazurile, dreptul la întreținere încetează prin recasatorirea soțului îndreptățit sa o primească.

ART. 42

Instanta judecătorească va hotărî, odată cu pronunțarea divorțului, căruia dintre părinți vor fi încredințați copiii minori. În acest scop, instanța va asculta părinții și autoritatea tutelara si, ținând seama de interesele copiilor, pe care de asemenea ii va asculta dacă au împlinit vârsta de zece ani, va hotărî pentru fiecare dintre copii, dacă va fi încredințat tatălui sau mamei.

Pentru motive temeinice, copiii pot fi încredințați unor rude ori unor alte persoane, cu consimțământul acestora, sau unor instituții de ocrotire.

Totodată, instanța judecătorească va stabili contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățătura și pregătire profesională a copiilor.

Învoiala părinților privitoare la încredințarea copiilor și la contribuția fiecărui părinte la cheltuielile de creștere, educare, învățătura și pregătire profesională a acestora va produce efecte numai dacă a fost încuviințată de instanța judecătorească.

ART. 43

Părintele divorțat, căruia i s-a încredințat copilul, exercita cu privire la aceasta drepturile părintești.

Când copilul a fost încredințat unei alte persoane sau unei instituții de ocrotire, instanța judecătorească va stabili care dintre părinți va exercita dreptul de a-i administra bunurile și de a-l reprezenta sau de a-i încuviința actele. Persoana sau instituția de ocrotire socială căreia i s-a încredințat copilul va avea fata de acesta numai drepturile și îndatoririle ce revin

părinților privitor la persoana copilului. Dispozițiile art. 108 se aplica prin asemănare.

Părintele divorțat, căruia nu i s-a încredințat copilul, păstrează dreptul de a avea legături personale cu acesta, precum și de a veghea la creșterea, educarea, învățătura și pregătirea lui profesională.

ART. 44

În cazul schimbării împrejurărilor, la cererea oricăruia dintre părinți sau a copilului, dacă acesta a împlinit vârsta de patrusprezece ani, a autorității tutelare sau a vreunei instituții de ocrotire, instanța judecătorească va putea modifica măsurile privitoare la drepturile și obligațiile personale sau patrimoniale între părinții divorțati și copii.

Modificarea măsurilor luate potrivit dispozițiilor art. 42 alin. 1 și 2 se va face cu paza cerințelor prevăzute de acele dispoziții.

TITLUL II

Rudenia

CAP. I

Dispoziții generale

ART. 45

Rudenia este legătura bazată pe descendența unei persoane dintr-o alta persoana sau pe faptul ca mai multe persoane au un ascendent comun.

În primul caz rudenia este în linie dreapta, iar în al doilea în linie colaterală. Rudenia în linie dreapta poate fi ascendența sau descendența.

ART. 46

Gradul de rudenie se stabilește astfel:

a) în linie dreapta, după numărul nașterilor; astfel, fiul și tatăl sunt rude de gradul întâi, nepotul de fiu și bunicul sunt rude de gradul al doilea;

b) în linie colaterală, după numărul nașterilor, urcând de la una dintre rude până la ascendentul comun și coborând de la acesta până la cealaltă ruda; astfel frații sunt rude în gradul al doilea, unchiul și nepotul în gradul al treilea, verii primari în gradul al patrulea.

CAP. II

Filiația

Secțiunea I

Filiația fata de mama

ART. 47

Filiația fata de mama rezulta din faptul nașterii.

Ea se dovedește prin certificatul constatator al nașterii.

ART. 48

Dacă nașterea nu a fost înregistrată în registrul de stare civilă ori dacă copilul a fost trecut în registrul de stare civilă ca născut din părinți necunoscuți, mama poate recunoaște pe copil.

Recunoașterea se poate face fie prin declarație la serviciul de stare civilă, fie printr-un înscris autentic, fie prin testament.

Recunoașterea, chiar făcuta prin testament, nu se poate revoca.

ART. 49.

Recunoașterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată de orice persoana interesată.

ART. 50

În cazul în care, din orice împrejurări, dovada filiației fata de mama nu se poate face prin certificatul constatator al nașterii, ori în cazul în care se contesta realitatea celor cuprinse în certificatul constatator al nașterii, dovada filiației fata de mama se poate face în fata instanței judecătorești prin orice mijloc de proba.

ART. 51

Copilul nu poate reclama o stare civilă contrară aceleia care rezulta din certificatul de naștere și folosirea stării civile conforme cu acest certificat.

De asemenea, nimeni nu poate contesta starea civilă a copilului care are folosirea unei stări civile conforme cu certificatul sau de naștere.

ART. 52

Acțiunea pentru stabilirea filiației fata de mama aparține numai copilului; ea poate fi pornită de reprezentantul legal, în cazul în care copilul este minor sau pus sub interdicție.

Dreptul de a porni acțiunea pentru a stabili filiația fata de mama nu trece asupra moștenitorilor copilului; ei pot continua acțiunea pornită de acesta.

Acțiunea pentru stabilirea filiației fata de mama poate fi pornită și împotriva moștenitorilor pretinsei mame.

Acțiunea nu se prescrie în timpul vieții copilului.

Secțiunea a II - a

Filiația fata de tata

ART. 53

Copilul născut în timpul căsătoriei are ca tata pe soțul mamei.

Copilul născut după desfacerea, declararea nulității sau anularea căsătoriei are ca tata pe fostul soț al mamei, dacă a fost conceput în timpul căsătoriei și nașterea a avut loc înainte ca mama să fi intrat într-o nouă căsătorie.

Dispozițiile art. 51. sunt aplicabile și situațiilor prevăzute în prezentul articol.

ART. 54

Paternitatea poate fi tăgăduită, dacă este cu neputință ca soțul mamei să fie tatăl copilului.

Acțiunea în tăgăduirea paternității poate fi pornită de oricare dintre soți, precum și de către copil; ea poate fi continuată de moștenitori.

Acțiunea se introduce de către soțul mamei împotriva copilului; dacă acesta este decedat, acțiunea se pornește împotriva mamei sale.

Mama sau copilul introduce acțiunea împotriva soțului mamei; dacă acesta este decedat, acțiunea se pornește împotriva moștenitorilor lui.

Dacă titularul acțiunii este pus sub interdicție, acțiunea va putea fi pornită de tutore.

Mama copilului va fi citată în toate cazurile în care nu formulează ea însăși acțiunea.

ART. 55

Acțiunea în tăgăduirea paternității se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului. Pentru soțul mamei, termenul curge de la data la care a luat cunoștință de nașterea copilului.

Dacă acțiunea nu a fost introdusă în timpul minorității copilului, acesta o poate porni într-un termen de 3 ani de la data majoratului său.

Reclamantul poate fi repus în termen, în condițiile legii.

ART. 56

Filiația fata de tata se stabilește, în afară de cazurile prevăzute în art. 53, prin recunoaștere sau hotărâre judecătorească.

ART. 57

Copilul conceput și născut în afară de căsătorie poate fi recunoscut de către tatăl sau; după moartea copilului, acesta poate fi recunoscut numai dacă a lăsat descendenți firești.

Recunoașterea se face prin declarație făcută la serviciul de stare civilă, fie odată cu înregistrarea nașterii, fie după aceasta data; recunoașterea poate fi făcută și prin înscris autentic sau prin testament.

Recunoașterea, chiar făcută prin testament, nu se poate revoca.

ART. 58

Recunoașterea care nu corespunde adevărului poate fi contestată de orice persoana interesată.

Dacă recunoașterea este contestată de mama, de cel recunoscut sau de descendenții acestuia, dovada paternității este în sarcina autorului recunoașterii sau a moștenitorilor săi.

ART. 59

Acțiunea în stabilirea paternității din afară căsătoriei aparține copilului și se pornește în numele sau de către mama, chiar dacă este minora, ori de reprezentantul lui legal.

Dreptul de a porni acțiunea în stabilirea paternității nu trece asupra moștenitorilor copilului; ei pot continua acțiunea pornită de acesta.

Acțiunea în stabilirea paternității poate fi pornită și împotriva moștenitorilor pretinsului tata.

ART. 60

Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei poate fi pornită de mamă într-un termen de un an de la nașterea copilului.

ART. 61

Timpul cuprins între a trei sute și a o suta optzecea zi dinaintea nașterii copilului este timpul legal al concepțiunii. El se socotește de la zi la zi.

Secțiunea a III - a

Situația legală a copilului

ART. 62

Copilul din căsătorie ia numele de familie comun al părinților.

Dacă părinții nu au un nume de familie comun, copilul va lua numele de familie al unuia dintre ei ori numele lor reunite. În acest caz, numele copilului se va stabili prin învoiala părinților și se va declara, odată cu nașterea copilului, la serviciul de stare civilă. În lipsa unei asemenea învoieli, autoritatea tutelara de la domiciliul copilului va hotărî, ascultând pe părinți, dacă copilul va purta numele unuia dintre ei sau numele lor reunite.

ART. 63

Copilul din afară căsătoriei a cărui filiație a fost stabilită prin recunoaștere sau prin hotărâre judecătorească are, fata de părinte și rudele acestuia, aceeași situație ca și situația legală a unui copil din căsătorie.

ART. 64

Copilul din afară căsătoriei dobândește numele de familie al aceluia dintre părinți fata de care filiația a fost mai întâi stabilită.

În cazul în care filiația a fost stabilită ulterior și fata de celălalt părinte, instanța judecătorească va putea da încuviințarea copilului să poarte numele acestuia din urma.

În cazul în care copilul a fost recunoscut în același timp de ambii părinți, se aplica dispozițiile art. 62 alin. 2.

ART. 65

Dacă filiația copilului din afară căsătoriei este stabilită fata de ambii părinți, încredințarea lui, precum și contribuția părinților la cheltuielile de creștere, educare, învățatura și pregătire profesională, se vor hotărî potrivit dispozițiilor art. 42-44 inclusiv, care se aplica prin asemănare.

CAP. III

Obligația de întreținere

ART. 66

Obligația de întreținere exista între soț și soție, părinți și copii, cel care înfiat și înfiat, bunici și nepoți, strabunici și stranepoti, frați și surori, precum și între celelalte persoane anume prevăzute de lege.

Are drept la întreținere numai acela care se afla în nevoie, neavând putința unui câștig din munca, din cauza incapacității de a munci.

Descendentul, cat timp este minor, are drept la întreținere, oricare ar fi pricina nevoii în care se afla.

ART. 67

Soțul care a contribuit la întreținerea copilului celuilalt soț este obligat sa continue a da întreținere copilului, cat timp acesta este minor, însă numai dacă părinții săi firești au murit, sunt dispăruți ori sunt în nevoie.

Copilul va putea fi obligat sa dea întreținere celui care l-a întreținut timp de zece ani, astfel cum se arata în alineatul precedent.

ART. 69

Întreținerea se datorează în ordinea următoare:

- a) sotii își datorează întreținerea înaintea celorlalți obligați;
- b) descendentul este obligat la întreținere înaintea ascendentului, iar, dacă sunt mai mulți descendenți sau mai mulți ascendenți, cel în grad mai apropiat înaintea celui mai îndepărtat;
- c) cel care înfiat este obligat la întreținere înaintea părinților firești;
- d) frații și surorile își datorează întreținere după părinți, însă înaintea bunicilor.

ART. 70

In cazul în care mai multe dintre persoanele prevăzute în art. 89 sunt obligate sa întrețină aceeași persoana, ele vor contribui la plata întreținerii, proporțional cu mijloacele ce au.

Dacă părintele are drept la întreținere de la mai mulți copii, el poate, în caz de urgenta, sa pornească acțiunea numai împotriva unuia dintre ei. Cel care a plătit întreținerea se poate întoarce împotriva celorlalți obligați pentru partea fiecăruia.

ART. 71

In cazul în care cel obligat în primul rând la întreținere nu are mijloace îndestulătoare pentru a acoperi nevoile celui ce o cere, instanța judecătorească va putea obliga pe celelalte persoane îndatorate la întreținere sa o completeze, în ordinea stabilită de art. 89.

ART. 72

Când cel obligat nu poate presta, în același timp, întreținerea tuturor celor care sunt în drept sa i-o ceara, instanța judecătorească, ținând seama de nevoile fiecăreia dintre aceste persoane, poate hotărî fie ca întreținerea sa se plătească numai uneia dintre ele, fie ca întreținerea sa se împartă între mai multe sau toate persoanele îndreptățite sa o ceara. In acest caz instanța va hotărî, totodată, modul în care se va împărți întreținerea între persoanele care urmează a o primi.

ART. 73

Obligația de întreținere se execută în natura sau prin plata unei pensii în bani.

Instanta judecătorească va stabili felul și modalitățile executării, ținând seama de împrejurări.

ART. 74

Întreținerea este datorată potrivit cu nevoia celui care o cere și cu mijloacele celui ce urmează a o plăti.

Instanta judecătorească va putea mari sau micșora obligația de întreținere sau a hotărî, încetarea ei, după cum se schimbă mijloacele celui care da întreținerea sau nevoia celui ce o primește.

Când întreținerea este datorată de părinte sau de cel care înfiaza, ea se stabilește până la o pătrime din câștigul sau din munca pentru un copil, o treime pentru doi copii și o jumătate pentru trei sau mai mulți copii.

ART. 75

Obligația de întreținere se stinge, în afară de cazul prevăzut în art. 96., prin moartea debitorului sau a celui îndreptățit la pensia de întreținere.

ART. 76

Moștenitorul persoanei care a fost obligată la întreținerea unui minor sau care i-a dat întreținerea fără a avea obligația legală este ținut, în măsura valorii bunurilor moștenite, să continue întreținerea, dacă părinții minorului au murit, sunt dispăruți sau sunt în nevoie, însă numai cât timp cel întreținut este minor.

În cazul în care sunt mai mulți moștenitori, obligația este solidară, fiecare dintre ei contribuind proporțional cu valoarea bunurilor moștenite.

Ocrotirea celor lipsiți de capacitate, a celor cu capacitate restrânsă și a altor persoane

CAP. I

Ocrotirea minorului

Secțiunea I

Drepturile și îndatoririle părinților fata de copii și minori

ART. 77

Ambii părinți au aceleași drepturi și îndatoriri fata de copiii lor minori, fără a deosebi după cum aceștia sunt din căsătorie, din afară căsătoriei ori înfiați.

Ei exercită drepturile lor părintești numai în interesul copiilor.

ART. 78

Măsurile privitoare la persoana și bunurile copiilor se iau de către părinți, de comun acord.

Dacă unul dintre părinți este mort, decăzut din drepturile părintești, pus sub interdicție sau, din orice împrejurare, se afla în neputință de a-si manifesta voința, celălalt părinte exercită singur drepturile părintești.

ART. 79

De câte ori se ivește neînțelegere între părinți cu privire la exercițiul drepturilor părintești, autoritatea tutelara, după ce asculta pe părinți, hotărăște, potrivit cu interesul copilului.

ART. 80

Copilul minor locuiește la părinții săi.

Dacă părinții nu locuiesc împreună, aceștia vor decide, de comun acord, la care dintre ei va locui copilul.

În caz de neînțelegere între părinți, instanța judecătorească, ascultând autoritatea tutelară, precum și pe copil, dacă acesta a împlinit vârsta de zece ani, va decide, ținând seama de interesele copilului.

ART. 81

Părinții sunt datori să îngrijească de copil.

Ei sunt obligați să crească copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, de educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit cu însușirile lui, în conformitate cu țelurile statului, spre a-l face folositor colectivității.

ART. 82

Autoritatea tutelară*2) poate da încuviințare copilului, la cererea acestuia, după împlinirea vârstei de patrusprezece ani, să-și schimbe felul învățaturii ori pregătirii profesionale stabilită de părinți sau să aibă locuința pe care o cere desăvârșirea învățaturii ori pregătirii profesionale.

ART. 83

Părinții au dreptul să ceară înapoierea copilului de la orice persoană care îl ține fără drept.

Instanța judecătorească va respinge cererea, dacă înapoierea este contrară intereselor copilului. Acesta va fi ascultat dacă a împlinit vârsta de zece ani.

ART. 84

Părinții au dreptul și îndatorirea de a administra bunurile copilului lor minor și de a-l reprezenta în actele civile până la data când el împlinește vârsta de patrusprezece ani.

După împlinirea vârstei de patrusprezece ani minorul exercită singur drepturile și își execută tot astfel obligațiile, însă numai cu încuviințarea prealabilă a părinților, spre a-l apăra împotriva abuzurilor din partea celui de-al treilea.

Dispozițiile secțiunii a II-a din prezentul capitol vor fi aplicabile prin asemănare. Cu toate acestea nu se va întocmi inventarul prevăzut în art. 126, în cazul în care copilul nu are alte bunuri decât cele de uz personal.

ART. 85

Părintele nu are nici un drept asupra bunurilor copilului și nici copilul asupra bunurilor părintelui în afară de dreptul la moștenire și la întreținere.

ART. 86

Copilul minor este întreținut de părinții săi.

Dacă minorul are un venit propriu, care nu este îndestulător, părinții au obligația să asigure condițiile necesare pentru creșterea, educarea, învățătura și pregătirea sa profesională.

În caz de neînțelegere, întinderea obligației de întreținere datorată de părinți minorului, felul și modalitățile executării precum și contribuția fiecăruia dintre părinți, se vor stabili de instanța judecătorească cu ascultarea autorității tutelare.

ART. 87

Autoritatea tutelară este obligată să exercite un control efectiv și continuu asupra felului în care părinții își îndeplinesc îndatoririle privitoare la persoana și bunurile copilului.

Delegații autorității tutelare au dreptul să viziteze copiii la locuința lor și să se informeze pe orice cale despre felul cum aceștia sunt îngrijiți în ceea ce privește sănătatea și dezvoltarea lor fizică, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, în conformitate cu țelurile statului, pentru o activitate folositoare colectivității; la nevoie, ei vor da îndrumările necesare.

ART. 88

Dacă sănătatea sau dezvoltarea fizica a copilului este primejduită prin felul de exercitare a drepturilor părintești, prin purtare abuzivă sau prin neglijența gravă în îndeplinirea îndatoririlor de părinte, ori dacă educarea, învățătura sau pregătirea profesională a copilului nu se face în spirit de devotament fata de România, instanța judecătorească, la cererea autorității tutelare, va pronunța decăderea părintelui din drepturile părintești.

Citarea părinților și a autorității tutelare este obligatorie.

ART. 89

Decăderea din drepturile părintești nu scutește pe părinte de îndatorirea de a da întreținere copilului.

ART. 90

Autoritatea tutelara va îngădui părintelui decăzut din drepturile părintești să păstreze legături personale cu copilul, afară numai dacă, prin asemenea legături, creșterea, educarea, învățătura sau pregătirea profesională a copilului ar fi în primejdie.

ART. 91

Instanța judecătorească va reda părintelui decăzut din drepturile părintești exercițiul acestor drepturi, dacă au încetat împrejurările care au dus la decădere, astfel încât, prin redarea acestor drepturi, creșterea, educarea, învățătura, pregătirea profesională și interesele patrimoniale ale copilului nu mai sunt în primejdie.

Secțiunea a II - a

Tutela minorului

ART. 92

În cazul în care ambii părinți fiind morți, necunoscuți, decăzuți din drepturile părintești, puși sub interdicție, dispăruți ori declarați morți, copilul este lipsit de îngrijirea ambilor părinți precum, și în cazul prevăzut de art. 85, copilul va fi pus sub tutela.

ART. 93

Tutela se exercita numai în interesul minorului.

ART. 94

Au obligația ca, în termen de cel mult cinci zile de la data când se afla de existența unui minor lipsit de îngrijire părintească în cazurile prevăzute în art. 113, să înștiințeze autoritatea tutelara:

a) persoanele apropiate minorului precum și administratorii și locatarii casei în care locuiește minorul;

b) serviciul de stare civilă, cu prilejul înregistrării morții unei persoane, precum și biroul notarial de stat, cu prilejul deschiderii unei moșteniri;

c) instanțele judecătorești, procuratura și poliția cu prilejul pronunțării, luării sau executării unor măsuri privative de libertate;

d) organele administrației de stat, organizațiile obștești, instituțiile de ocrotire, precum și orice alta persoană.

ART. 95

Numirea tutorelui se face de autoritatea tutelara, din oficiu sau la încunoștiințarea acesteia, de către cei arătați în art. 115.

ART. 96

Nu poate fi tutore:

a) minorul sau cel pus sub interdicție;

b) cel decăzut din drepturile părintești sau declarat incapabil de a fi tutore;

c) cel cărui a s-a restrâns exercițiul unor drepturi politice sau civile, fie în temeiul legii, fie prin hotărâre judecătorească, precum și cel cu rele purtări;

d) cel lipsit, potrivit legii speciale, de dreptul de a alege și de a fi ales deputat;

e) cel care, exercitând o alta tutela, a fost îndepărtat din aceasta;

f) cel care, din cauza intereselor potrivnice cu ale minorului, nu ar putea îndeplini sarcina tutelei.

Când vreuna din împrejurările arătate în prezentul articol se ivește în timpul tutelei, tutorele va fi îndepărtat.

ART. 97

Cel numit tutore nu poate refuza aceasta sarcina.

Cu toate acestea poate refuza sarcina tutelei:

a) cel care are vârsta de șaiszeci de ani împliniți;

b) femeia însărcinată sau mama unui copil mai mic de opt ani;

c) cel care crește sau educa doi sau mai mulți copii;

d) cel care exercita a alta tutela sau o curatela;

e) cel care, din cauza bolii, a infirmității, a felului îndeletnicirii, a departării domiciliului de locul unde se afla bunurile minorului sau din alte motive întemeiate, nu ar putea să îndeplinească aceasta sarcina.

Dacă vreuna dintre împrejurările arătate în prezentul articol se ivește în timpul tutelei, tutorele poate cere să fie înlocuit.

ART. 98

Autoritatea tutelara va comunica în scris tutorelui numirea sa și va afișa decizia de numire la consiliul popular de la domiciliul minorului.

Drepturile și îndatoririle tutorelui încep de la primirea comunicării.

Între timp autoritatea tutelara poate lua măsurile provizorii cerute de interesele minorului.

ART. 99

Tutorele care, fiind în exercițiul atribuțiilor sale, a cerut înlocuirea este obligat să-și exercite aceste atribuții până la rezolvarea cererii sale de înlocuire.

ART. 100

Tutela este o sarcina gratuita.

Cu toate acestea, autoritatea tutelara, ținând seama de munca depusă în administrarea averii și de starea materială a minorului și a tutorelui, va putea acorda acestuia din urma o remunerație, care nu va depăși zece la suta din veniturile bunurilor minorului. Autoritatea tutelara, potrivit împrejurărilor, va putea modifica sau suprima aceasta remunerație.

ART. 101

Minorul pus sub tutela locuiește la tutore. Numai cu încuviințarea autorității tutelare minorul poate avea o alta locuință.

ART. 102

Tutorele are obligația de a îngriji de minor.

El este obligat să crească copilul, îngrijind de sănătatea și dezvoltarea lui fizică, de educarea, învățătura și pregătirea profesională a acestuia, potrivit cu însușirile lui, în conformitate cu țelurile statului, spre a-l face folositor colectivității.

ART. 103

Tutorele are obligația de a administra bunurile minorului și de a-l reprezenta în actele civile, însă numai până la data când acesta împlinește vârsta de patrusprezece ani.

După împlinirea vârstei de patrusprezece ani minorul își exercita drepturile și își execută tot astfel obligațiile, însă numai cu încuviințarea prealabilă a tutorelui, spre a-l apăra împotriva abuzurilor din partea celor de-al treilea.

ART. 104

Dispozițiile art. 102, 103 și 106 se aplica în mod corespunzător și în cazul tutelei.

ART. 105

După numirea tutorelui și în prezenta acestuia un delegat al autorității tutelare va verifica la fata locului toate bunurile minorului, întocmind, potrivit dispozițiilor Codului de procedura civilă, un inventar, care va fi supus aprobării autorității tutelare.

Creanțele pe care le are fata de minor tutorele, soțul, o ruda în linie dreapta ori frații sau surorile tutorelui pot fi plătite numai cu aprobarea autorității tutelare.

ART. 106

Autoritatea tutelara va stabili suma anuala necesară pentru întreținerea minorului și administrarea bunurilor sale. Ea va putea modifica, potrivit împrejurărilor, aceasta suma.

Cheltuielile necesare pentru întreținerea minorului și administrarea bunurilor sale se acoperă din veniturile acestuia. In cazul în care veniturile minorului nu sunt îndestulătoare, autoritatea tutelara va dispune vânzarea bunurilor minorului.

Dacă minorul este lipsit de bunuri și nu are părinți sau alte rude care sunt obligați de lege sa-i dea întreținere, autoritatea tutelara va cere Direcției județene sau a municipiului București pentru probleme de munca și ocrotiri sociale sa contribuie la întreținerea lui.

ART. 107

Este oprit sa se încheie acte juridice între tutore, soțul, o ruda în linie dreapta ori frații sau surorile tutorelui, de o parte, și minor, de alta.

ART. 108

Tutorele nu poate, în numele minorului, sa facă donații și nici sa garanteze obligația altuia.

Tutorele nu poate, fără prealabilă încuviințare a autorității tutelare, sa facă valabilă înstrăinarea ori gajarea bunurilor minorului, renunțarea la drepturile patrimoniale ale acestuia, precum și sa încheie orice alte acte care depășesc dreptul de a administra.

Actele făcute cu încălcarea dispozițiilor de mai sus sunt anulabile.

Cu toate acestea, tutorele poate înstrăina, fără prealabilă încuviințare a autorității tutelare, bunurile supuse pieirii ori stricăciunii, precum și bunurile devenite nefolositoare pentru minor, dacă valoarea acestora din urma nu depășește doua sute cincizeci de lei.

ART. 109

Autoritatea tutelara va acorda încuviințarea, numai dacă actul răspunde unei nevoi sau prezintă un folos neîndoielnic pentru minor.

Încuviințarea se va da pentru fiecare act în parte.

In caz de vânzare, încuviințarea va arata dacă vânzarea se va face prin buna învoiala sau în alt mod.

In toate cazurile, autoritatea tutelara poate indica tutorelui modul în care se întrebuințează sumele de bani obținute.

ART. 110

Sumele de bani care întrec nevoile întreținerii minorului și ale administrării bunurilor sale, precum și hârtiile de valoare, vor fi depuse, pe numele minorului, la o casa de păstrare de stat, de unde nu vor putea fi ridicate decât cu încuviințarea autorității tutelare.

Tutorele poate depune și sumele necesare întreținerii, tot pe numele minorului. Acestea se vor trece într-un cont separat și vor putea fi ridicate de tutore, fără încuviințarea prevăzută în alineatul precedent.

ART. 111

Ori de câte ori se ivesc între tutore și minor interese contrare, care nu sunt dintre cele care trebuie să ducă la întocmirea tutorelui, autoritatea tutelara va numi un curator.

ART. 112

Minorul care a împlinit vârsta de patrusprezece ani încheie actele juridice cu încuviințarea prealabilă a tutorelui, iar în cazurile prevăzute în art. 132 și 152 lit. c, cu încuviințarea prealabilă a curatorului.

Dacă actul pe care minorul urmează să-l încheie face parte dintre acelea pe care tutorele nu le poate încheia decât cu încuviințarea autorității tutelare, va fi necesară și prealabilă încuviințare a acesteia.

Minorul nu poate să facă nici chiar cu încuviințare, donații și nici să garanteze obligația altuia.

Actele făcute cu încălcarea dispozițiilor de mai sus sunt anulabile.

ART. 113

Tutorele este dator să prezinte anual autorității tutelare o dare de seama despre modul cum a îngrijit de minor, precum și despre administrarea bunurilor acestuia.

Darea de seama se va prezenta autorității tutelare în termen de treizeci de zile de la sfârșitul anului calendaristic.

În afară de darea de seama anuală, tutorele este obligat, la cererea autorității tutelare, să dea oricând dări de seama despre felul cum a îngrijit de minor, precum și despre administrarea bunurilor acestuia.

ART. 114

Autoritatea tutelara va verifica socotelile privitoare la veniturile minorului și la cheltuielile făcute cu întreținerea acestuia și administrarea bunurilor sale și, dacă sunt regulat întocmite și corespund realității, va da descărcare tutorelui.

ART. 115

Autoritatea tutelara va exercita un control efectiv și continuu asupra modului în care tutorele își îndeplinește îndatoririle sale cu privire la minor și bunurile acestuia, dispozițiile art. 108 alin. 2 fiind aplicabile.

Pentru înlesnirea controlului, autoritatea tutelara va putea cere colaborarea organelor administrației de stat și instituțiilor de ocrotire.

ART. 116

Felul învățării sau pregătirii profesionale, ce minorul primea la data numirii tutorelui, nu poate fi schimbat de acesta decât cu încuviințarea autorității tutelare.

ART. 117

Minorul, precum și toți cei prevăzuți în art. 115, pot face plângere autorității tutelare cu privire la actele sau faptele tutorelui păgubitoare pentru minor.

Tutorele va fi îndepărtat dacă săvârșește un abuz, o neglijență gravă sau fapte care îl fac nevrednic de a fi tutore, precum și dacă nu își îndeplinește mulțumitor sarcina.

ART. 118

Până la intrarea în funcțiune a noului tutore autoritatea tutelara va numi un curator.

ART. 119

La încetarea tutelei, tutorele este dator ca, în termen de cel mult treizeci de zile, să prezinte autorității tutelare o dare de seama generală. El are aceeași îndatorire și în caz de îndepărtare din tutela.

Bunurile care au fost în administrarea tutorelui vor fi predate, după caz, fostului minor, moștenitorilor acestuia sau noului tutore.

ART. 120

După predarea bunurilor, verificarea socotelilor și aprobarea lor, autoritatea tutelara va da tutorelui descărcare de gestiune sa.

Chiar dacă autoritatea tutelara a dat tutorelui descărcare de gestiune, acesta răspunde pentru paguba pricinuită prin culpa sa.

Tutorele care înlocuiește pe un alt tutore are obligația sa ceara fostului tutore repararea pagubelor ce acesta a pricinuit minorului prin culpa sa.

CAP. II Interdicția

ART. 121

Cel care nu are discernământ pentru a se îngriji de interesele sale, din cauza alienației mintale ori debilității mintale, va fi pus sub interdicție. Pot fi puși sub interdicție și minorii.

ART. 11122

Interdicția poate fi cerută de autoritatea tutelara, precum și de toți cei prevăzuți în art. 115.

ART. 123

Interdicția se pronunța de instanța judecătorească, cu concluziile procurorului, și își produce efectele de la data când hotărârea a rămas definitivă.

După ce a rămas definitivă, hotărârea se va comunica, fără întârziere, de către instanța judecătorească ce a pronunțat-o, instanței locului unde actul de naștere al celui pus sub interdicție a fost înregistrat, spre a fi transcrisă în registrul anume destinat.

Când sentința judecătorească prin care s-a pronunțat interdicția a fost atacată cu recurs și acesta a fost respins, instanța de recurs va face ea însăși comunicarea prevăzută de acest articol, trimițând în copie dispozitivul sentinței.

Incapacitatea celui pus sub interdicție nu va putea fi opusă unui al treilea decât de la data transcrierii hotărârii, afară numai dacă cel de-al treilea a cunoscut interdicția pe alta cale.

ART. 124

Hotărârea de punere sub interdicție rămasă definitivă va fi comunicată de instanța judecătorească autorității tutelare, care va desemna un tutore.

De asemenea, hotărârea de punere sub interdicție rămasă definitivă va fi comunicată medicului șef al comunei, orașului, municipiului sau al sectorului București, pentru ca acesta să instituie asupra celui interzis, potrivit instrucțiunilor Ministerului Sănătății, o supraveghere medicală permanentă.

ART. 125

În caz de nevoie și până la rezolvarea cererii de punere sub interdicție, autoritatea tutelara va putea numi un curator pentru îngrijirea persoanei și reprezentarea celui a cărui interdicție a fost cerută precum și pentru administrarea bunurilor.

ART. 126

Regulile privitoare la tutela minorului care nu a împlinit vârsta de patrusprezece ani se aplică și în cazul tutelei celui pus sub interdicție, în măsura în care legea nu dispune altfel.

ART. 127

Tutorele celui pus sub interdicție este în drept să ceară înlocuirea sa după trei ani de la numire.

ART. 128

Tutorele este dator să îngrijească de cel pus sub interdicție, spre a-i grăbi vindecarea și a-i îmbunătăți condițiile de viață; în acest scop, se vor întrebuința veniturile și la nevoie toate bunurile celui pus sub interdicție.

Autoritatea tutelara, de acord cu serviciul sanitar competent și ținând seama de împrejurări, va hotărî dacă cel pus sub interdicție va fi îngrijit la locuința lui ori într-o instituție sanitară.

ART. 129

Minorul care la data punerii sub interdicție, se afla sub ocrotirea părinților, va rămâne sub aceasta ocrotire pana la data când devine major, fără a i se numi tutore. Dispozițiile art. 149 sunt aplicabile și situației prevăzute în prezentul alineat.

Dacă la data când minorul devine major el se afla încă sub interdicție, autoritatea tutelara va numi un tutore.

În cazul în care, la data punerii sub interdicție, minorul se afla sub tutela, autoritatea tutelara va hotărî dacă fostul tutore al minorului păstrează sarcina tutelei sau va numi un nou tutore.

ART. 130

Dacă au încetat cauzele care au provocat interdicția, instanța judecătorească va pronunța, ascultând concluziile procurorului, ridicarea sa.

Cererea se va putea face de cel pus sub interdicție, de tutore, precum și de toți cei prevăzuți în art. 115.

Hotărârea care pronunța ridicarea interdicției își produce efectele de la data când a rămas definitivă. Ea se va comunica, de către instanța judecătorească care a pronunțat-o, instanței locului unde s-a transcris hotărârea de punere sub interdicție, spre a fi de asemenea transcrisă în registrul prevăzut de art. 144 și, totodată, spre a se face, în același registru mențiune despre ridicarea interdicției, pe marginea hotărârii care a pronunțat interdicția.

Încetarea dreptului de reprezentare a tutorelui nu va putea fi opusă unui al treilea decât de la data când, potrivit dispozițiilor alineatului precedent, a fost făcută mențiune despre ridicarea interdicției, afară numai dacă cel de-al treilea a cunoscut ridicarea interdicției pe alta cale.

CAP. III

Curatela

ART. 131

În afară de alte cazuri prevăzute de lege, autoritatea tutelara va putea institui curatela:

a) dacă, din cauza batranetii, a bolii sau a unei infirmități fizice, o persoană, deși capabilă, nu poate, personal să-și administreze bunurile sau să-și apere interesele în condiții multumitoare și, din motive temeinice, nu-și poate numi un reprezentant;

b) dacă din cauza bolii sau din alte motive, o persoană, deși capabilă, nu poate, nici personal, nici prin reprezentanți, să ia măsurile necesare în cazuri a căror rezolvare nu suferă amânare;

c) dacă, din cauza bolii sau din alte motive, părintele sau tutorele este împiedicat să îndeplinească un anumit act în numele persoanei ce reprezintă sau ale carei acte le încuviințează;

d) dacă o persoană, fiind obligată să lipsească vreme îndelungată de la domiciliu, nu a lăsat un mandatar general;

e) dacă o persoană a dispărut fără a se avea știri despre ea și nu a lăsat un mandatar general.

ART. 132

În cazurile prevăzute în art. 152, instituirea curatelei nu aduce nici o atingere capacității celui pe care curatorul îl reprezintă.

ART. 133

Curatela se poate institui la cererea celui care urmează a fi reprezentat, a soțului sau, a rudelor, a celor arătați în art. 115, precum și

a tutorelui, în cazul prevăzut în art. 152 lit. c. Autoritatea tutelara poate institui curatela și din oficiu.

Curatela nu se poate institui decât cu consimțământul celui reprezentat, în afară de cazurile în care consimțământul nu poate fi dat.

ART. 134

În cazurile în care se instituie curatela se aplica regulile de la mandat.

Autoritatea tutelara poate da instrucțiuni curatorului, în locul celui reprezentat, în toate cazurile în care acesta din urma nu este în măsură să o facă.

ART. 135

Curatorul este în drept să ceară înlocuirea sa după trei ani de la numire.

ART. 136

Dacă au încetat cauzele care au provocat instituirea curatelei, aceasta va fi ridicată de autoritatea tutelara la cererea curatorului a celui reprezentat, a oricărui dintre cei prevăzuți în art. 115 ori din oficiu.

CAP. IV

Autoritatea tutelara

ART. 137

Atribuțiile de autoritate tutelara aparțin organelor executive și de dispoziție ale consiliilor comunale, orașenești, municipale sau de sector al municipiului București*2).

ART. 138

Autoritatea tutelara competentă este:

a) pentru ocrotirea părintească și tutela minorului, cea de la domiciliul minorului;

b) pentru tutela persoanei pusă sub interdicție, cea de la domiciliul acesteia;

c) pentru curatela prevăzută în art. 152 lit. a sau c, cea de la domiciliul persoanei reprezentate sau al minorului de patrusprezece ani;

d) în cazul prevăzut în art. 152 lit. b, fie autoritatea tutelara de la domiciliul persoanei reprezentate fie, autoritatea tutelara de la locul unde trebuie luate măsurile urgente;

e) pentru curatela prevăzută în art. 152 lit. d sau e, cea de la ultimul domiciliu din țara al celui lipsa ori celui dispărut.

ART. 139

Deciziile autorității tutelare pot fi atacate la autoritatea ierarhic superioară, care, potrivit legii, exercită atribuțiile de îndrumare și control.

Dispoziții finale

ART. 140

Prezentul cod intra în vigoare la data de 1 februarie 1954.
